

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)
της 11ης Μαρτίου 1999 *

Στην υπόθεση T-136/94,

Eurofer ASBL, ένωση λουξεμβουργιανού δικαίου, με έδρα το Λουξεμβούργο, εκπροσωπούμενη από τον Norbert Koch, δικηγόρο Βρυξελλών, 17-25, avenue de la Liberté, Λουξεμβούργο,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους Julian Currall και Norbert Lorenz, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, και τον Géraud de Bergues, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, και στη συνέχεια από τον Jean-Louis Dewost, γενικό διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, τον Julian Curall και τον Guy Charrier, δημόσιο υπάλληλο κράτους μέλους αποσπασμένο στην Επιτροπή, επικουρούμενους από τον Heinz-Joachim Freund, δικηγόρο Φρανκφούρτης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως κύριο αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως των άρθρων 2 και 3 της αποφάσεως 94/215/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 16ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ όσον αφορά συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές που εφάρμοσαν ευρωπαίοι παραγωγοί δοκών χάλυβα (ΕΕ L 116, σ. 1),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑ ΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους C. W. Bellamy, προεδρεύοντα, A. Potocki και J. Pirrung, δικαστές.

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 23ης, 24ης, 25ης, 26ης και 27ης Μαρτίου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση ¹

Το ιστορικό της διαφοράς

A — Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

- 1 Με την παρούσα προσφυγή ζητείται η ακύρωση της απόφασης 94/215/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 16ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ όσον αφορά συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές που εφάρμοσαν ευρωπαίοι παραγωγοί δοκών χάλυβα (ΕΕ L 116, σ. 1, στο εξής: Απόφαση), με την οποία, αφενός, διαπιστώθηκε η συμμετοχή δεκαεπτά ευρωπαϊκών χαλυβουργικών επιχειρήσεων και μιας από τις επαγγελματικές ενώσεις τους σε σειρά συμφωνιών, αποφάσεων και εναρμονισμένων πρακτικών περί καθορισμού των τιμών, κατανομής των αγορών και ανταλλαγής εμπιστευτικών πληροφοριών σχετικά με την κοινοτική αγορά δοκών χάλυβα, κατά παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ, και, αφετέρου, επιβλήθηκαν πρόστιμα σε δεκατέσσερις επιχειρήσεις του τομέα αυτού για παραβάσεις διαπραχθείσες μεταξύ της 1ης Ιουλίου 1988 και της 31ης Δεκεμβρίου 1990.

¹ — Δημοσιεύονται μόνον οι σκέψεις της παρούσας απόφασης των οποίων η δημοσίευση κρίθηκε χρήσιμη από το Πρωτοδικείο. Το πραγματικό και νομικό πλαίσιο της παρούσας υποθέσεως εκτίθεται στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Μαρτίου 1999, T-141/94, Thyssen κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. II-347).

- 2 Από την αιτιολογική σκέψη 12, στοιχείο β', της Αποφάσεως προκύπτει ότι η προσφεύγουσα είναι η Ευρωπαϊκή Συνομοσπονδία Βιομηχανιών Σιδήρου και Χάλυβα. Τα περισσότερα από τα μέλη της είναι ενώσεις επιχειρήσεων, σ' αυτήν όμως μετέχουν και ορισμένες επιχειρήσεις (όπως η British Steel). Το άρθρο 2 της καταστατικού της ορίζει τα εξής:

« Σκοποί της Eurofer είναι, λαμβάνοντας υπόψη τα άρθρα 2 και 3 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της ΕΚΑΧ:

- η συνεργασία μεταξύ των εθνικών ενώσεων και μεταξύ των επιχειρήσεων της ευρωπαϊκής χαλυβουργίας·
- η εκπροσώπηση των κοινών συμφερόντων των μελών της έναντι των τρίτων, ειδικότερα έναντι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και άλλων διεθνών οργανισμών στους τομείς που ενδιαφέρουν τη χαλυβουργική δραστηριότητα.

Τα μέλη της Eurofer θα πραγματοποιήσουν τους σκοπούς αυτούς μέσω:

- της δημιουργίας μηχανισμών διαβουλεύσεως προκειμένου να διευκολυνθεί η εναρμόνιση των αποφάσεων επενδύσεως και ο εξορθολογισμός της παραγωγής με τήρηση των στόχων του άρθρου 46 της Συνθήκης ΕΚΑΧ·
- της ανταλλαγής πληροφοριών σχετικά με όλα τα προβλήματα κοινού ενδιαφέροντος, ειδικότερα της παραγωγής, της αγοράς και της απασχολήσεως,

(...)».

(...)

Δ — Η Απόφαση

- 18 Η Απόφαση περιήλθε στην προσφεύγουσα στις 3 Μαρτίου 1994 με έγγραφο του κ. Van Miert της 28ης Φεβρουαρίου 1994. Τα άρθρα αυτής 1 έως 3 έχουν ως εξής:

«Άρθρο 1

Οι ακόλουθες επιχειρήσεις που παρατίθενται με την επωνυμία τους συμμετείχαν, στον βαθμό που περιγράφεται στην παρούσα απόφαση, σε αντίθετες προς τους κανόνες ανταγωνισμού πρακτικές, οι οποίες εμπόδισαν, περιόρισαν και στρέβλωσαν τον κανονικό ανταγωνισμό στην κοινή αγορά (...).

(...)

Άρθρο 2

Η Eurofer παρέβη το άρθρο 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ επειδή διευκόλυνε τα μέλη της στην ανταλλαγή εμπιστευτικών πληροφοριών σε σχέση με τις παραβάσεις που διέπραξαν τα μέλη της και οι οποίες αναφέρονται στο άρθρο 1.

Άρθρο 3

Οι επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων που αναφέρονται στα άρθρα 1 και 2 παύουν στο εξής τις παραβάσεις που αναφέρονται στα άρθρα 1 και 2, εάν δεν το έχουν ήδη πράξει. Προς τον σκοπό αυτό οι επιχειρήσεις και ενώσεις επιχειρήσεων δεν επαναλαμβάνουν ή δεν συνεχίζουν οποιεσδήποτε από τις ενέργειες ή τη συμπεριφορά που αναφέρεται στο άρθρο 1 ή, ανάλογα με την περίπτωση, στο άρθρο 2 και δεν λαμβάνουν μέτρα με ισοδύναμο αποτέλεσμα.»

- ¹⁹ Για τις παραβάσεις που αναφέρονται στο άρθρο 1 και οι οποίες διαπράχθηκαν μετά τις 30 Ιουνίου 1988 (31 Δεκεμβρίου 1989² στην περίπτωση των Aristrain και Ensidesa), επιβάλλονται πρόστιμα, με το άρθρο 4 της Αποφάσεως, σε 14 επιχειρήσεις. Η προσφεύγουσα περιλαμβάνεται μεταξύ των αποδεκτών της Αποφάσεως που απαριθμούνται στο άρθρο 6 αυτής.

(...)

² — Ημερομηνία αναγραφόμενη στο ελληνικό, γερμανικό και αγγλικό κείμενο. Το γαλλικό και το ισπανικό κείμενο της Αποφάσεως αναφέρουν την ημερομηνία της 31ης Δεκεμβρίου 1988.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως του άρθρου 2 της Αποφάσεως

(...)

Γ — Επί της υπάρξεως αποφάσεως που έλαβε η προσφεύγουσα

Συνοπτική περίληψη της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας

106 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι δεν έλαβε απόφαση, κατά την έννοια του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης, περί ανταλλαγής πληροφοριών, ούτε και απηύθυνε σχετική σύσταση στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις.

107 Εξ ορισμού, οι αποφάσεις κατά την έννοια του άρθρου αυτού λαμβάνονται από τα αρμόδια όργανα και η λήψη τους από μια ένωση προϋποθέτει ότι αυτή καλείται, σύμφωνα με το καταστατικό της, να συντονίσει τη δραστηριότητα των μελών της (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Ιανουαρίου 1987, 45/85, Verband der Sachversicherer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 405, σκέψη 31). Εξάλλου, οι αποφάσεις αυτές πρέπει να είναι δεσμευτικές για τα μέλη της ενώσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1980, 209/78 έως 215/78 και 218/78, Van Landewyck κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 207, σκέψεις 88, 89 και 91, και Verband der Sachversicherer κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 30) ή, άλλως, θα πρέπει να εφαρμοστούν από αυτά (προπαρατεθείσα απόφαση van Landewyck κ.λπ. κατά Επιτροπής). Δεν είναι δυνατό να εξομοιωθούν με απόφαση ενώσεως οι συγκεκριμένες πράξεις της ενδιαφερομένης ενώσεως, των καταστατικών της οργάνων ή των εξαρτωμένων από αυτήν οργάνων αν οι πράξεις αυτές δεν έχουν δεσμευτικό αποτέλεσμα για τα μέλη της. Μια τέτοια προσέγγιση μεταβάλλει την απαγόρευση των συμπράξεων σε απαγόρευση εκδόσεως συστάσεων.

- 108 Στην προκειμένη περίπτωση, η Απόφαση δεν εξηγεί πώς μια απόφαση της ενώσεως πληρούσα αυτά τα κριτήρια μπορούσε να είχε ληφθεί από την προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, η πραγματική συμπεριφορά της προσφεύγουσας θεωρήθηκε ως απλή ένδειξη για την ύπαρξη μιας τέτοιας αποφάσεως (αιτιολογική σκέψη 281 της Αποφάσεως). Εξάλλου, τα στοιχεία που έλαβε υπόψη η Επιτροπή, δηλαδή η ύπαρξη πινάκων και η γνωστοποίησή τους, το γεγονός ότι η ανταλλαγή πληροφοριών αντιστοιχεί στον καταστατικό σκοπό της προσφεύγουσας και η ανάγκη εγκρίσεως των μελών της για να μπορεί να ενεργήσει (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 143, 144 και 281 της Αποφάσεως), είναι ανεπαρκή για να αποδείξουν την ύπαρξη μιας τέτοιας αποφάσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 109 Προκαταρκτικά, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά το άρθρο 2 της Αποφάσεως και των αιτιολογικών της σκέψεων 317, 279 και 281, η προσφεύγουσα οργάνωσε την ανταλλαγή των επίδικων πληροφοριών με βάση απόφαση ληφθείσα από την ίδια και, ως εκ τούτου, παρέβη το άρθρο 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Επομένως, η Επιτροπή θεωρεί ότι η προσφεύγουσα είναι ο δράστης της παραβάσεως αυτής.
- 110 Επιβάλλεται επίσης η διευκρίνιση ότι η προσφεύγουσα, της οποίας τα περισσότερα μέλη είναι εθνικές ενώσεις ευρωπαϊκών χαλυβουργικών επιχειρήσεων (βλ., πιο πάνω, σκέψη 2), είναι «ένωση επιχειρήσεων» κατά την έννοια του άρθρου 65 της Συνθήκης. Λαμβάνοντας υπόψη τον σκοπό της διατάξεως αυτής, η έννοια της ενώσεως επιχειρήσεων πρέπει όντως να ερμηνευθεί ως περιλαμβάνουσα επίσης, ανάλογα με την περίπτωση, οντότητες αποτελούμενες από ενώσεις επιχειρήσεων, όπως διαπίστωσε η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 280 της Αποφάσεως.
- 111 Όσον αφορά το ζήτημα αν η προσφεύγουσα έλαβε απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης, πρέπει να διευκρινιστεί ότι, πρώτον, η προσφεύγουσα περιλαμβάνει μεταξύ των σκοπών της τη συνεργασία «μεταξύ των επιχειρήσεων της ευρωπαϊκής χαλυβουργίας» (άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίπτωση, του καταστατικού της) και καλείται να πραγματοποιήσει τους στόχους

αυτούς, μεταξύ άλλων, με «ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με όλα τα προβλήματα κοινού ενδιαφέροντος, ειδικότερα της παραγωγής, της αγοράς και της απασχολήσεως» (άρθρο 2, δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του καταστατικού της).

- 112 Δεύτερον, δεν αμφισβητείται ότι η ίδια η προσφεύγουσα διασφάλιζε τη συλλογή, την κατάταξη και τη γνωστοποίηση των στατιστικών στοιχείων για τα οποία γίνεται λόγος στην προκειμένη περίπτωση. Με το από 30 Ιουλίου 1990 έγγραφό της προς τον πρόεδρο και τον γραμματέα της επιτροπής δοκών, που παρατίθεται στην αιτιολογική σκέψη 44 της Αποφάσεως, η προσφεύγουσα διέκρινε εξάλλου σαφώς, όσον αφορά την ανταλλαγή συγκεκριμένων πληροφοριών, μεταξύ των δικών της δραστηριοτήτων («αποφασίσαμε να διακόψουμε κάθε γνωστοποίηση συγκεκριμένων στοιχείων») και εκείνων, αναλόγων, της επιτροπής δοκών («σας παρακαλούμε να μη συμμετέχετε σε οποιαδήποτε παρόμοια ανταλλαγή ή γνωστοποίηση στοιχείων στο πλαίσιο της επιτροπής σας»).
- 113 Τρίτον, πρέπει να θεωρηθεί ότι το προσωπικό της προσφεύγουσας δεν μπορούσε να οργανώσει την ανταλλαγή των επίδικων πληροφοριών χωρίς την έγκριση των αρμοδίων συναφώς οργάνων ή, τουλάχιστον, τη ρητή ή σιωπηρή συναίνεση των μελών της.
- 114 Τέταρτον, γίνεται δεκτό ότι οι επιχειρήσεις που συμμετείχαν στην επίδικη ανταλλαγή, ειδικότερα ανακοινώνοντας τα απομικά τους στοιχεία, ήταν μέλη είτε της ίδιας της προσφεύγουσας είτε μιας των ενώσεων-μελών της (βλ. αιτιολογική σκέψη 281 της Αποφάσεως).
- 115 Εν όψει των στοιχείων αυτών, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Επιτροπή καλώς κατέληξε, με τις αιτιολογικές σκέψεις 281 και 282 της Αποφάσεως, στο ότι η ανταλλαγή των επίδικων πληροφοριών δεν μπορούσε να είχε διενεργηθεί χωρίς απόφαση της προσφεύγουσας, ρητή ή σιωπηρή, με την οποία να διοργανώνει και διεκπεραιώνει την ανταλλαγή αυτή.

- 116 Ως προς το επιχείρημα της προσφεύγουσας, ότι μια απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης πρέπει να είναι δεσμευτική για τα μέλη της, αρκεί η διαπίστωση ότι μια πράξη μπορεί να χαρακτηριστεί απόφαση ενώσεως επιχειρήσεων χωρίς κατ' ανάγκη να έχει δεσμευτικό χαρακτήρα για τα ενδιαφερόμενα μέλη, τουλάχιστον στον βαθμό που τα μέλη τα οποία αφορά η απόφαση συμμορφώνονται προς αυτή (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Νοεμβρίου 1983, 96/82 έως 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 και 110/82, IAZ κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3369, σκέψη 20, van Landewyck κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψεις 88 και 89, και Verband der Sachversicherer κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψεις 29 έως 32). Η υπόθεση αυτή αποδεικνύεται επαρκώς, στην προκειμένη περίπτωση, από το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις ανακοίνωναν συνεχώς τα στοιχεία τους στην προσφεύγουσα και ελάμβαναν, χωρίς να εκφράσουν αντίθεση, τους πίνακες που ετοιμάζε η τελευταία με βάση το σύνολο των διαβιβασθέντων στοιχείων. Από τα περιστατικά αυτά προκύπτει ότι η προσφεύγουσα είχε συστήσει τουλάχιστον τη δραστηριότητα ανταλλαγής πληροφοριών στο σύνολο των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων και αυτές συμμορφώθηκαν με την εν λόγω σύσταση.
- 117 Ακόμη και αν υποθεθεί ότι οι δραστηριότητες της προσφεύγουσας προκλήθηκαν με ρητή ή σιωπηρή συμφωνία μεταξύ των μελών της, η οποία απέβλεπε στο να της ανατεθεί η συλλογή και η διανομή των επίδικων στατιστικών, χωρίς να έχει ληφθεί τυπική απόφαση των οργάνων της προσφεύγουσας, μια τέτοια συμφωνία πρέπει να χαρακτηριστεί ως απόφαση ενώσεως επιχειρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης, εφόσον η εν λόγω συμφωνία κατ' ανάγκη επήλθε στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων της ενώσεως, η οποία αναλαμβάνει η ίδια την ευθύνη της συλλογής και της γνωστοποίησεως των επίδικων πληροφοριών, σύμφωνα με την καταστατική της αποστολή.
- 118 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή θεμιτώς μπορούσε να καταλήξει στο ότι υπήρχε απόφαση ενώσεως επιχειρήσεων που μπορούσε να θεμελιώσει την ευθύνη της προσφεύγουσας.
- 119 Επιβάλλεται να προστεθεί ότι τα στοιχεία που περιέχονται στην Απόφαση επέτρεψαν στην προσφεύγουσα να υπερασπίσει τα δικαιώματά της και στο Πρωτοδικείο να ασκήσει τον έλεγχό του και, επομένως, αποτελούν επαρκή αιτιολογία.

- 120 Επομένως, τὰ επιχειρήματα που αφορούν την απουσία αποφάσεως της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους.

Δ — Επί του αποκλεισμού των ενώσεων από τον κύκλο αποδεκτών της απαγορεύσεως του άρθρου 65 της Συνθήκης

Συνοπτική περίληψη της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας

- 121 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι υπάρχει στην προκειμένη περίπτωση απόφαση ενώσεως επιχειρήσεων, μια τέτοια ένωση δεν μπορεί ίδια να παραβεί την απαγόρευση του άρθρου 65 της Συνθήκης, κατ' αντίθεση προς τις επιχειρήσεις-μέλη της.
- 122 Η άποψη αυτή είναι σύμφωνη, πρώτον, προς τις διατάξεις του άρθρου 65, παράγραφοι 4 (ακυρότητα των συμφωνιών ή αποφάσεων) και 5 (δυνατότητα επιβολής προστίμων και χρηματικών ποινών) της Συνθήκης, που αφορούν αποκλειστικά τις επιχειρήσεις.
- 123 Δεύτερον, μόνον οι επιχειρήσεις, οικονομικές οντότητες που ενεργούν αυτοτελώς, διαθέτουν την ελευθερία δράσεως που προστατεύει το άρθρο 65 της Συνθήκης. Κατά συνέπεια, τα αντίθετα προς τον ανταγωνισμό αποτελέσματα που είναι δυνατόν να αναπτύξει μια απόφαση ενώσεως, ληφθείσα σύμφωνα με το ισχύον καταστατικό, αφορούν μόνον τις επιχειρήσεις-μέλη της ενώσεως, στον βαθμό που δεσμεύονται από την απόφαση αυτή. Σε μια τέτοια περίπτωση, η απόφαση για την οποία πρόκειται εκφράζει συναίνεση μεταξύ τουλάχιστον δύο επιχειρήσεων, απαραίτητο στοιχείο για τους σκοπούς εφαρμογής του άρθρου 65 της Συνθήκης. Όμως, το καταστατικό της προσφεύγουσας δεν παρέχει στα όργανά της καμία εξουσία να ρυθμίζουν, με απόφαση, τη συμπεριφορά των ευρωπαϊών παραγωγών χάλυβα στην αγορά. Επιπροσθέτως, τα περισσότερα από τα μέλη της είναι τα ίδια ενώσεις επιχειρήσεων, οι δε επιχειρήσεις που είναι μέλη αυτών δεν δεσμεύονται από τις

αποφάσεις της προσφεύγουσας. Είναι αδιάφορο το αν η απόφαση για την οποία πρόκειται δεσμεύει την ίδια την ένωση.

- 124 Τρίτον, μόνον οι επιχειρήσεις μπορούν να πληρούν, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, τις υποκειμενικές προϋποθέσεις της απαγορεύσεως των συμπράξεων.
- 125 Τέλος, η αδυναμία για μια ένωση να παραβεί την απαγόρευση αυτή επιβεβαιώνεται από τους κανόνες περί αδειών (άρθρο 65, παράγραφος 2, της Συνθήκης), οι οποίες αποτελούν ένα σύνολο με την εν λόγω απαγόρευση (βλ. άρθρο 65, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης και, όσον αφορά τη Συνθήκη ΕΟΚ, απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Απριλίου 1962, 13/61, De Geus en Uitdenbogerd (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 665). Όμως, μόνον οι επιχειρήσεις μπορούν να είναι αποδέκτες μιας τέτοιας άδειας, όπως προκύπτει από τον όρο «ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις» του άρθρου 65, παράγραφος 2, στοιχείο γ', της Συνθήκης και το γεγονός ότι η ενδεχόμενη άδεια αφορά τη συμπεριφορά των επιχειρήσεων στην αγορά (εξειδίκευση, συμφωνίες από κοινού αγοράς ή πωλήσεως).
- 126 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η άποψή της δεν αντικρούεται ούτε από το άρθρο 48 της Συνθήκης, το οποίο έχει χαρακτήρα ουσιαδώς δηλωτικό και το ίδιο δεν θεσπίζει καμία απαγόρευση, ούτε από τη νομολογία του Δικαστηρίου. Επί του τελευταίου αυτού σημείου, προβάλλει, μεταξύ άλλων, ότι η απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Μαρτίου 1964, 67/63, Sorema κατά Ανωτάτης Αρχής [Rec. 1964, σ. 89 (συνολπική μετάφραση στα ελληνικά: Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 1065)], αφορά περίπτωση διαφορετική από την προκειμένη.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 127 Σύμφωνα με το άρθρο 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης, απαγορεύονται «όλες οι συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων, όλες οι αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων και κάθε

εναρμονισμένη πρακτική που τείνουν εντός της κοινής αγοράς, άμεσα ή έμμεσα, να παρεμποδίζουν, να περιορίζουν ή να νοθεύουν την κανονική λειτουργία του ανταγωνισμού».

128 Σύμφωνα με το άρθρο 65, παράγραφος 4, της Συνθήκης:

«Οι δυνάμει της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου απαγορευμένες συμφωνίες ή αποφάσεις είναι αυτοδικαίως άκυρες και δεν δύναται να γίνει επίκλησή τους ενώπιον οποιουδήποτε δικαστηρίου των κρατών μελών.

Η Επιτροπή έχει αποκλειστική αρμοδιότητα, με την επιφύλαξη των προσφυγών ενώπιον του Δικαστηρίου, να αποφαινεται αν οι εν λόγω συμφωνίες ή αποφάσεις συμβιβάζονται με τις διατάξεις του παρόντος άρθρου.»

129 Σύμφωνα με το άρθρο 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης, «η Επιτροπή δύναται να επιβάλλει στις επιχειρήσεις που συνάπτουν αυτοδικαίως άκυρη συμφωνία ή εφαρμόζουν, ή επιχειρούν να εφαρμόσουν (...) μια αυτοδικαίως άκυρη συμφωνία ή απόφαση (...) ή επιδίδονται σε πρακτική αντίθετη προς τις διατάξεις της παραγράφου 1, πρόστιμα και χρηματικές ποινές (...)».

130 Μολονότι από το άρθρο 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης προκύπτει ότι δεν μπορεί να επιβληθεί πρόστιμο ή χρηματική ποινή σε ένωση επιχειρήσεων, τίποτε στη διατύπωση του άρθρου 65, παράγραφος 1, δεν επιτρέπει να θεωρηθεί ότι η απαγόρευση που καθιερώνει η διάταξη αυτή δεν αφορά και την ίδια την ένωση η οποία έλαβε απόφαση τείνουσα να παρεμποδίσει, να περιορίσει ή να νοθεύσει την κανονική λειτουργία του ανταγωνισμού.

131 Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται τόσο από τη διάταξη του άρθρου 65, παράγραφος 4, της Συνθήκης, η οποία αναφέρεται επίσης σε τέτοιες αποφάσεις, όσο και από

την προαναφερθείσα απόφαση Sorema κατά Ανωτάτης Αρχής, με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι το άρθρο 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης έχει επίσης εφαρμογή στις ενώσεις επιχειρήσεων, στον βαθμό που η δραστηριότητα των ιδίων ή των επιχειρήσεων που είναι μέλη αυτών τείνει να αναπτύξει τα αποτελέσματα που το άρθρο αυτό αναφέρει (Rec. 1964, σ. 317). Η διαπίστωση αυτή επιβεβαιώνεται επίσης, κατά το Δικαστήριο, από το άρθρο 48 της Συνθήκης, το οποίο επιτρέπει στις ενώσεις να ασκούν οποιαδήποτε δραστηριότητα που δεν είναι αντίθετη προς τις διατάξεις της εν λόγω Συνθήκης.

- 132 Αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, από την προαναφερθείσα απόφαση Sorema κατά Ανωτάτης Αρχής προκύπτει επίσης ότι μια ένωση επιχειρήσεων, κατά την έννοια του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης, μπορεί να είναι αποδέκτης αποφάσεως που επιτρέπει συμφωνία βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 2, της Συνθήκης (βλ. Rec. 1964, σ. 317 έως 322).
- 133 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι μια ένωση επιχειρήσεων, κατά την έννοια του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης, δεν μπορεί να παραβεί την απαγόρευση που προβλέπει η διάταξη αυτή.

Ε — Επί της εξουσίας της Επιτροπής να λάβει απόφαση διαπιστώνουσα την ύπαρξη παραβάσεως καταλογιστέας στην προσφεύγουσα

Συνοπτική περίληψη της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας

- 134 Η προσφεύγουσα είναι της γνώμης ότι το άρθρο 65 της Συνθήκης δεν παρέχει εξουσία στην Επιτροπή να λαμβάνει απόφαση διαπιστώνουσα παράβαση που είναι καταλογιστέα στην προσφεύγουσα. Ειδικότερα, ούτε η παράγραφος 4 ούτε η παράγραφος 5 της διατάξεως αυτής καθιερώνουν μια τέτοια εξουσία.

- 135 Το άρθρο 65, παράγραφος 4, της Συνθήκης αφορά μόνον την αρμοδιότητα της Επιτροπής να διαπιστώνει παραβάσεις, παρεμπιπτόντως, στο πλαίσιο διαφορών που εκκρεμούν ενώπιον των δικαστηρίων των κρατών μελών. Αντιθέτως, δεν δημιουργεί γενική αρμοδιότητα επιτρέπουσα στο κοινοτικό αυτό όργανο να λαμβάνει αποφάσεις που περιέχουν τέτοιες διαπιστώσεις. Επιπλέον, οι έννομες συνέπειες που προβλέπει η διάταξη αυτή, δηλαδή η ακυρότητα των συμφωνιών ή αποφάσεων που νοθεύουν τον ανταγωνισμό και η αδυναμία επικλήσεώς τους ενώπιον των δικαστηρίων, δεν αφορούν τις ενώσεις αλλά αποκλειστικά τα συμβαλλόμενα μέρη στις συμφωνίες ή αποφάσεις αυτές, δηλαδή τις επιχειρήσεις.
- 136 Το άρθρο 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης επιτρέπει μόνο στην Επιτροπή να καθορίζει τα πρόστιμα και τις χρηματικές ποινές. Δεν της επιτρέπει να λαμβάνει αποφάσεις με τις οποίες διαπιστώνονται οι παραβάσεις της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού. Ασφαλώς, η εξουσία αυτή περιλαμβάνει την εξουσία εκδόσεως διαταγών προς παύση ή αποχή και, στην περίπτωση μιας τέτοιας διαταγής, παρεμπιπτόντως διαπίστωση της εν λόγω παραβάσεως. Ωστόσο, η εξουσία αυτή υπάρχει μόνον έναντι των επιχειρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 80 της Συνθήκης.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 137 Από το άρθρο 65, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης προκύπτει ότι η Επιτροπή έχει αποκλειστική αρμοδιότητα, με την επιφύλαξη των προσφυγών ενώπιον του Δικαστηρίου, να αποφαινεται επί του συμβιβαστού προς τις διατάξεις του άρθρου 65, παράγραφος 1, της ίδιας Συνθήκης των συμφωνιών και αποφάσεων των ενώσεων επιχειρήσεων που αναφέρει η διάταξη αυτή.
- 138 Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το άρθρο 65, παράγραφος 4, της Συνθήκης δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι εφαρμόζεται μόνον παρεμπιπτόντως, στο πλαίσιο διαφοράς ενώπιον εθνικού δικαστηρίου, όπως διατείνεται η προσφεύγουσα. Στην προκειμένη περίπτωση, επομένως, η διάταξη αυτή συνιστά επαρκή νομική βάση για τη διαπίστωση της παραβάσεως που αναφέρει το άρθρο 2 της Αποφάσεως.

- 139 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή δεν είχε την εξουσία θεσπίσεως του άρθρου 2 της Αποφάσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

ΣΤ — Επί των λόγων ακυρώσεως και επιχειρημάτων που αφορούν τον αντίθετο προς τον ανταγωνισμό χαρακτήρα του συστήματος που προσάπτεται στην προσφεύγουσα

Συνοπτική περίληψη της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

- 140 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, πρώτον, το άρθρο 2 της Αποφάσεως παραβιάζει την υποχρέωση αιτιολογίας του άρθρου 15, παράγραφος 1, της Συνθήκης, καθόσον η διαπίστωση ότι υπάρχει σχέση μεταξύ της συμπεριφοράς που προσάπτεται στην προσφεύγουσα και των παραβάσεων των μελών της που απαριθμούνται στο άρθρο 1 της Αποφάσεως συνεπάγεται τη συμμετοχή της στις παραβάσεις αυτές. Η υπόθεση όμως αυτή δεν βρίσκει καμία στήριξη στις αιτιολογικές σκέψεις της Αποφάσεως.
- 141 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά τη διοικητική διαδικασία, δεν ήταν σε θέση να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της επί των δραστηριοτήτων της επιτροπής δοκών (με εξαίρεση τη «μεθοδολογία Traverso») ενώ, κατά το άρθρο 2 της Αποφάσεως, οι δραστηριότητες αυτές είχαν σχέση με την προσαπτόμενη κατ' αυτής παράβαση. Η Επιτροπή προσέβαλε κατ' αυτόν τον τρόπο τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας.
- 142 Τρίτον, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η Επιτροπή κακώς έκρινε, στην αιτιολογική σκέψη 317 της Αποφάσεως, ότι μια ένωση μπορεί να παραβεί το άρθρο 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης μετέχοντας σε παράβαση διαπραχθείσα από τρίτους, δηλαδή τα μέλη της.

- 143 Τέταρτον, η προσφεύγουσα προβάλλει σειρά επιχειρημάτων κατά τα οποία η ανταλλαγή πληροφοριών που της προσάπτεται δεν είχε ούτε ως αντικείμενο ούτε ως αποτέλεσμα τον περιορισμό της κανονικής λειτουργίας του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης.
- 144 Συναφώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται πρωτίστως ότι οι παραβάσεις που της προσάπτονται δεν είχαν ως σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού και, κατά συνέπεια, δεν «έτειναν» προς έναν τέτοιο περιορισμό. Δεν αρκεί, για την εφαρμογή του άρθρου 65 της Συνθήκης, ότι παρόμοιος περιορισμός φαίνεται, ενδεχομένως, ως το απλό αποτέλεσμα της προσαπτόμενης συμπεριφοράς (βλ. αιτιολογική σκέψη 283 της Αποφάσεως) ή ότι μια τέτοια συμπεριφορά πιθανόν να δημιουργήσει ένα τέτοιο αποτέλεσμα (βλ. αιτιολογική σκέψη 281 της Αποφάσεως). Το ρήμα «tendre à» (τενουν να) στη γαλλική γλώσσα, μόνη αυθεντική γλώσσα της Συνθήκης ΕΚΑΧ, αναφέρεται στον σκοπό της επίδικης συμπεριφοράς, όπως και ο όρος «abzielen», που περιλαμβάνεται στη γερμανική μετάφραση της Συνθήκης αυτής.
- 145 Εν προκειμένω, ο σκοπός της φερομένης απόφασεως, ο οποίος αποβλέπει στην επίτευξη, μέσω της ανταλλαγής πληροφοριών, μιας μεγαλύτερης διαφάνειας της αγοράς, δεν μπορεί, κατά την προσφεύγουσα, να χαρακτηριστεί ως αντίθετος προς τον ανταγωνισμό.
- 146 Εν πάση περιπτώσει, η ανταλλαγή στοιχείων σχετικών με τις παραδόσεις δεν είχε ως συνέπεια τον καθ' οιονδήποτε τρόπο περιορισμό του ανταγωνισμού.
- 147 Σύμφωνα με την πλέον εύλογη ερμηνεία της Αποφάσεως, η Επιτροπή κατέληξε στο περιοριστικό αποτέλεσμα εφόσον, κατ' αυτήν, το σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών κατέστησε δυνατόν ή διευκόλυνε τον μεταγενέστερο συντονισμό της οικονομικής συμπεριφοράς των επιχειρήσεων, με τον καθορισμό των τιμών και την κατανομή των αγορών. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η συλλογιστική αυτή δεν αρκεί για να χαρακτηριστεί το εν λόγω σύστημα ως αντίθετο προς τον ανταγωνισμό. Κατ' αυτήν, η Επιτροπή όφειλε μάλλον να αποδείξει ότι το ίδιο το σύστημα περιορίσε την ελευθερία των συμμετεχουσών επιχειρήσεων να ενεργούν κατά τρόπο ανεξάρτητο και αυτοτελή.

- 148 Ακόμη και αν η Απόφαση ερμηνευθεί υπ' αυτή την έννοια, ότι δηλαδή η ανταλλαγή πληροφοριών συνιστά αυτοτελή παράβαση, και όχι προπαρασκευαστικό μέτρο για μια τέτοια παράβαση, δεν επιτρέπεται να συναχθεί η ύπαρξη περιοριστικού αποτελέσματος επί του ανταγωνισμού. Η ελευθερία δράσεως των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων δεν επηρεάστηκε ούτε από τη λήψη των εν λόγω στοιχείων ούτε από την αμοιβαία γνωστοποίησή τους.
- 149 Τα στοιχεία που *ελάμβαναν* οι συμμετέχουσες επιχειρήσεις δεν τους επέτρεπαν να καθορίσουν τη μελλοντική συμπεριφορά του ενδιαφερομένου ανταγωνιστή, διότι επρόκειτο για ιστορικά στοιχεία τα οποία αφορούσαν παρελθούσες παραδόσεις, πραγματοποιηθείσες κατ' εκτέλεση συναλλαγών οι οποίες είχαν συναφθεί τουλάχιστον τρισημίσι μήνες (στις περισσότερες περιπτώσεις έξι μήνες, ενδεχομένως επτά και πλέον μήνες) πριν την γνωστοποίηση των εν λόγω πληροφοριών. Εν πάση περιπτώσει, απλώς και μόνον η γνώση της μελλοντικής συμπεριφοράς στην αγορά ενός ανταγωνιστή δεν συνιστά περιορισμό του ανταγωνισμού αλλά, αντιθέτως, στοιχείο που τον ευνοεί, διότι διευκολύνει τον προσανατολισμό του ενδιαφερομένου.
- 150 Μολονότι η υποχρέωση *γνωστοποίησεως* ορισμένων στοιχείων μπορεί να περιορίσει την ελευθερία δράσεως των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών, στερώντας τους τα πλεονεκτήματα ενδεχομένων ανταγωνιστικών πρωτοβουλιών, η προσαπτόμενη στην προσφεύγουσα ανταλλαγή πληροφοριών δεν δημιούργησε ωστόσο ένα τέτοιο αποτέλεσμα. Τα ιστορικά στοιχεία δεν περιείχαν καμία πληροφορία για τις διάφορες συναλλαγές, τους πελάτες, τις τιμές, τους επιχειρηματικούς όρους ή άλλες λεπτομέρειες. Αφορούσαν τουλάχιστον οκτώ κατηγορίες προϊόντων καταταγμένων υπό την ονομασία «δοκοί». Οι κατηγορίες αυτές περιελάμβαναν ένα σημαντικό αριθμό μορφογαλύβων διαφόρων διαστάσεων. Κατά την προσφεύγουσα, τα προϊόντα των διαφόρων κατηγοριών δεν είναι αντικαταστατά μεταξύ τους. Υπό τις συνθήκες αυτές, θα ήταν ανακριβής ο ισχυρισμός ότι η γνωστοποίηση των πληροφοριών αυτών επέτρεπε σε κάθε επιχείρηση να προσδιορίζει τη συμπεριφορά των ανταγωνιστών της σε κάθε αγορά (αιτιολογική σκέψη 283 της Αποφάσεως).
- 151 Εν πάση περιπτώσει, χάρη στη δημοσιότητα των τιμολογίων και των όρων πώλησεως, που προβλέπει το άρθρο 60 της Συνθήκης, κάθε επιχείρηση είχε αυτομάτως γνώση των ουσιαστικών παραμέτρων των μελλοντικών συναλλαγών των ανταγωνιστών της, δεδομένου ότι ο ανταγωνισμός στις αγορές της ΕΚΑΧ αφορά θεμελιωδώς τα τιμολόγια. Η προσφεύγουσα συνάγει εξ αυτού ότι η επίδικη ανταλλαγή πληροφοριών δεν μπορούσε να περιορίσει τον ρυθμιζόμενο από τους κανόνες της Συνθήκης ανταγωνισμό.

- 152 Όσον αφορά τα χαρακτηριστικά των οικειών αγορών, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, με περισσότερους από 16 παραγωγούς εντός της Κοινότητας και μια πολύ μεγάλη επίδραση των εισαγωγών από τρίτες χώρες, ο τομέας των δοκών δεν εμφανίζει ολιγοπωλιακή δομή. Οι παραγωγοί, όχι μόνο δεν είναι αλληλέγγυοι μεταξύ τους, αλλά αντιθέτως διατηρούν σχέσεις ισχυρού ανταγωνισμού. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι ο μυστικός ανταγωνισμός μεταξύ κατασκευαστών απαγορεύεται από τους κανόνες του άρθρου 60 της Συνθήκης. Δεδομένου ότι το άρθρο 65 της Συνθήκης προστατεύει μόνον τον νόμιμο ανταγωνισμό, η παρεμπόδιση ενός απαγορευμένου (μυστικού) ανταγωνισμού δεν παραβιάζει τη διάταξη αυτή.
- 153 Είναι επίσης χωρίς ενδιαφέρον το αν οι πληροφορίες αυτές πρέπει να χαρακτηριστούν ως «επαγγελματικά απόρρητα» (αιτιολογική σκέψη 283 της Αποφάσεως). Τέτοια απόρρητα μπορούν εξάλλου, κατά τη γνώμη της προσφεύγουσας, να αποκαλυφθούν νομίμως με συναίνεση του ενδιαφερομένου.
- 154 Τέλος, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα τόνισε ότι η ίδια γνωστοποιούσε, κατά τον χρόνο των περιστατικών, δύο ειδών χωριστά στατιστικά στοιχεία, ήτοι, αφενός, τα στατιστικά στοιχεία κατανεμημένα ανά επιχειρήσεις και τα οποία οφείλονταν στην αρχή του καθεστώτος κρίσεως, και, αφετέρου, εκείνα που προέκυπταν από ταχείες έρευνες, συγκεντρωτικά όσον αφορά τις συμμετέχουσες επιχειρήσεις.
- 155 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι οι αιτιολογικές σκέψεις 143 έως 146 και 283 της Αποφάσεως δεν αναφέρουν σαφώς ποιο από τα δύο είδη στατιστικών στοιχείων αφορά η Απόφαση. Αφενός, η Επιτροπή με την Απόφασή της κάνει αναφορά σε στοιχεία διαβιβαζόμενα δύο μήνες μετά το τρίμηνο αναφοράς (αιτιολογική σκέψη 145), πράγμα που αντιστοιχεί στην περίπτωση των κατανεμημένων ανά επιχείρηση στατιστικών στοιχείων. Αφετέρου, αναφέρει τον όρο «fast bookings» (ταχείες καταχωρίσεις) (αιτιολογική σκέψη 143), πράγμα που αντιστοιχεί στην περίπτωση των συγκεντρωτικών στατιστικών στοιχείων που προέκυπταν από τις ταχείες έρευνες. Υπό την ίδια έννοια, με την από 23 Φεβρουαρίου 1998 απάντησή της στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή υπογράμμισε το ενδιαφέρον της ταχύτητας που εμφάνιζαν τα στατιστικά στοιχεία για τις επιχειρήσεις, ενώ οι πληροφορίες που περιείχονταν στα κατανεμημένα ανά επιχείρηση στατιστικά στοιχεία ήσαν, κατά την προσφεύγουσα, επίσης διαθέσιμα (και ενίοτε περισσότερο γρήγορα) στο πλαίσιο του ελέγχου και του συστήματος της Walzstahl-Vereinigung που περιγράφονται στις αιτιολογικές σκέψεις 39 έως 60 της Αποφάσεως. Τα στοιχεία αυτά οδηγούν στην πεποίθηση ότι, με την Απόφαση, η Επιτροπή αναφερόταν στα συγκεντρωτικά στατιστικά στοιχεία που προέκυπταν από τις ταχείες έρευνες. Όμως, η ανταλλαγή τέτοιων συγκεντρωτικών στατιστικών στοιχείων δεν αντιβαίνει προς το άρθρο 65 της Συνθήκης και δεν μπορούσε να διευκολύνει τη διάπραξη των άλλων παραβάσεων που αναφέρει η Απόφαση.

156 Κατά την Επιτροπή, ο όρος «σχέση» που χρησιμοποιείται στο άρθρο 2 της Αποφάσεως δεν είναι προσδιοριστικός της συμμετοχής της προσφεύγουσας στις συμπεριφορές των επιχειρήσεων που αναφέρει το άρθρο 1. Η διατύπωση και η οικονομία των αποσπασμάτων που αφιερώνονται στην παράβαση της προσφεύγουσας (αιτιολογικές σκέψεις 143 έως 146 και 279 έως 283) καθιστούν σαφές ότι η Επιτροπή, αντιθέτως, τη θεώρησε ως αυτοτελή παράβαση.

157 Στην πραγματικότητα, ο όρος «σχέση» αναφερόταν, πρώτον, στις συμπτώσεις μεταξύ των παραβάσεων που διέπραξαν οι μεν και οι δε. Έτσι, οι καταρτισθείσες από την προσφεύγουσα στατιστικές αφορούσαν το ίδιο προϊόν (τις δοκούς), σχεδόν τις ίδιες επιχειρήσεις, την ίδια περίοδο απογραφής και τον ίδιο τρόπο συλλογής των στοιχείων (πίνακες παραγγελιών και παραδόσεις), όπως και οι πληροφορίες που ανταλλάσσονταν στο πλαίσιο της Επιτροπής δοκών (βλ. τα προαναφερόμενα αποσπάσματα της Αποφάσεως). Επιπλέον, τα δύο συστήματα ανταλλαγής πληροφοριών είχαν τα ίδια αποτελέσματα (βλ. αιτιολογική σκέψη 283 της Αποφάσεως) και τον ίδιο στόχο, δηλαδή να επιτρέπουν στις επιχειρήσεις να διατηρούν τα παραδοσιακά τους εμπορικά ρεύματα και να επιβλέπουν την εκτέλεση των συμφωνιών περί καθορισμού των τιμών και κατανομής των αγορών (επί του τελευταίου αυτού σημείου βλ. το εσωτερικό σημείωμα που παρατίθεται στην αιτιολογική σκέψη 59 της Αποφάσεως).

158 Δεύτερον, τα στοιχεία που γνωστοποιούσε η προσφεύγουσα συμπλήρωναν τα γνωστοποιούμενα στο πλαίσιο της επιτροπής δοκών (πράγμα που γνώριζαν η προσφεύγουσα και οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, βλ. παράγραφο 273 της ανακοινώσεως των αιτιάσεων), και συνέβαλαν στις διαπραχθείσες από τα μέλη της παραβάσεις.

159 Εν πάση περιπτώσει, δεδομένου ότι η αγορά των δοκών είναι ολιγοπωλιακή αγορά ομοιογενών προϊόντων, η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να ελέγξει την ανταλλαγή

πληροφοριών που οργάνωσε η προσφεύγουσα, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε σχέση προς τις παραβάσεις που διέπραξαν οι επιχειρήσεις στο πλαίσιο της επιτροπής δοκών.

- 160 Συναφώς, η Επιτροπή αναφέρεται, μεταξύ άλλων, στις εξηγήσεις που περιλαμβάνονται στις παραγράφους 272 έως 284 και 470 έως 474 της ανακοινώσεως των αιτιάσεων. Ειδικότερα, κατά την παράγραφο 474 της ανακοινώσεως αυτής, η ανταλλαγή πληροφοριών που οργάνωσε η προσφεύγουσα επέτρεψε σε κάθε επιχείρηση να «προσδιορίσει τη συμπεριφορά, παρελθούσα ή παρούσα, των ανταγωνιστών της σε κάθε αγορά και να θεσπίσει μεταξύ αυτών σύστημα αλληλεγγύης και αμοιβαίας επιδράσεως που οδηγεί στον συντονισμό των οικονομικών τους δραστηριοτήτων». Κατά την Επιτροπή, με το άρθρο 1 της Αποφάσεως αυτός ο συντονισμός προσάπτεται στις επιχειρήσεις. Κατά συνέπεια, η σχέση που γίνεται δεκτή με το άρθρο 2 της Αποφάσεως δεν εμφανίζει κανένα νέο στοιχείο επί του οποίου η προσφεύγουσα δεν είχε τη δυνατότητα να λάβει θέση.
- 161 Όσον αφορά ειδικότερα τον αντίθετο προς τον ανταγωνισμό χαρακτήρα της ανταλλαγής των επίδικων πληροφοριών, η Επιτροπή εκθέτει ότι τα εν λόγω στοιχεία γνωστοποιούνταν δύο μήνες μετά τη λήξη του τριμήνου αναφοράς. Το γεγονός ότι οι επιχειρήσεις διέθεταν τέτοια στοιχεία, τα οποία δεν μπορούν να χαρακτηριστούν καθαρά ιστορικά, επέτρεπε σ' αυτές να αγνοήσουν τη συμπεριφορά των ανταγωνιστών τους στις αγορές της Κοινότητας. Μια τέτοια αύξηση της διαφάνειας μπορεί, καταρχήν, να εντείνει τον ανταγωνισμό, συμβαίνει όμως διαφορετικά όταν πρόκειται για ολιγοπωλιακή αγορά, όπως είναι η αγορά δοκών. Στην περίπτωση αυτή, ενισχύει την αλληλεπίδραση και την αλληλεγγύη των επιχειρήσεων και μειώνει τον έντονο ανταγωνισμό. Στην προκειμένη περίπτωση, κατά τις διεξαχθείσες συζητήσεις στο πλαίσιο της επιτροπής δοκών, το ζήτημα ήταν η παγίωση των υφισταμένων εμπορικών ρευμάτων και η παρεμπόδιση διεισδύσεως ανταγωνιστών στις εθνικές αγορές διαφόρων επιχειρήσεων. Γνωρίζοντας τη συμπεριφορά των ανταγωνιστών τους, οι επιχειρήσεις ήσαν σε θέση να αποφασίζουν αν έπρεπε να τις καλούν να μεταβάλουν συμπεριφορά.
- 162 Επιπροσθέτως, η καταγγελθείσα ανταλλαγή πληροφοριών ήταν επωφελής μόνο για τους συμμετέχοντες παραγωγούς ενώ αφαιρούσε από τους πελάτες τους τη δυνατότητα να επωφελούνται από τον μυστικό ανταγωνισμό, όπως αυτός υπάρχει κανονικά ακόμη και στις αγορές με ολιγοπωλιακή δομή. Το άρθρο 60 της Συνθήκης δεν επηρεάζει τη συλλογιστική αυτή. Ενώ η δημοσίευση των τιμολογίων που επι-

βάλλει το άρθρο αυτό επιτρέπει την πληροφόρηση όχι μόνον των ανταγωνιστών αλλά και των αγοραστών, η ανταλλαγή στοιχείων που προσάπτεται στην προσφεύγουσα ήταν επωφελής μόνο στους πρώτους.

- 163 Απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι η επίδικη ανταλλαγή πληροφοριών είχε ως σκοπό να διευκολύνει την εφαρμογή των συμφωνιών καθορισμού των τιμών και κατανομής των αγορών και τη διάπραξη των παραβάσεων που παρατίθενται στα στοιχεία β' επ. των διαφόρων στηλών του άρθρου 1, παραβάσεων οι οποίες κατέστησαν δυνατές χάρη στη χρησιμοποίηση, από τις επιχειρήσεις, των στοιχείων που παρείχε η προσφεύγουσα. Το άρθρο 2 της Αποφάσεως εκφράζει, εν όψει της συμπεριφοράς αυτής και σύμφωνα με τις εξηγήσεις που παρέχονται στην αιτιολογική της σκέψη 283, την ιδέα ίδιας ευθύνης της προσφεύγουσας, σε σχέση με τις παραβάσεις για τις οποίες ευθύνονται οι ίδιες οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις σύμφωνα με το άρθρο 1.
- 164 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή υπογράμμισε ακόμη, πάντοτε στην αλληλουχία του άρθρου 2 της Αποφάσεως, τη λειτουργική σχέση που υπήρχε μεταξύ της εν λόγω ανταλλαγής πληροφοριών και της μεθοδολογίας Traverso. Η σχέση αυτή εκτίθεται ανάγλυφη στις αιτιολογικές σκέψεις 72 και 74 της Αποφάσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

1. Επί των στατιστικών στοιχείων που μνημονεύει η Απόφαση

- 165 Από τις διεξαχθείσες από το Πρωτοδικείο αποδείξεις προκύπτει ότι, κατά τον χρόνο των περιστατικών, η προσφεύγουσα γνωστοποιούσε δύο ειδών χωριστά στατιστικά στοιχεία. Πρώτον, όπως προκύπτει από την παράγραφο 144 της Αποφάσεως και το παράρτημα II αυτής, η προσφεύγουσα γνωστοποιούσε τα στοιχεία των παραγγελιών συγκεντρωτικά, καθώς και τα στοιχεία των παραδόσεων, καταναμημένα ανά επιχείρηση και υποδιαιρούμενα σύμφωνα με τις αγορές των κρατών μελών. Κατά την

παράγραφο 145 της Αποφάσεως, τα στατιστικά στοιχεία των παραδόσεων διανέμονταν στις συμμετέχουσες επιχειρήσεις περίπου δύο μήνες το αργότερο μετά το τέλος του εκάστοτε τριμήνου ή μηνός. Εξάλλου, διευκρινίζεται ότι αυτή η ανταλλαγή πληροφοριών ανάγεται τουλάχιστον στο 1986.

- 166 Δεύτερον, από τον Ιανουάριο του 1989 η προσφεύγουσα δημιούργησε ένα σύστημα ταχείας ανταλλαγής πληροφοριών, στο πλαίσιο του οποίου τα μηνιαία στοιχεία για τις παραγγελίες και τις παραδόσεις στις διάφορες εθνικές αγορές ανακοινώνονταν στις δηλούσες επιχειρήσεις υπό συγκεντρωτική μορφή. Αυτό το σύστημα ταχείας στατιστικής γνωστοποιήθηκε στην Επιτροπή κατά τη συνάντηση της 21ης Μαρτίου 1989 και στη συνέχεια τα προκύπτοντα από τη στατιστική αυτή πρόχειρα στοιχεία διαβιβάζονταν κανονικά στην Επιτροπή στο πλαίσιο του συστήματος επιτηρήσεως το οποίο θεσπίστηκε με την προαναφερθείσα απόφαση 2448/88 και της καταρτίσεως των προγραμμάτων προβλέψεως που ορίζει το άρθρο 46 της Συνθήκης.
- 167 Ωστόσο, αντίθετα προς ό,τι διατείνεται η προσφεύγουσα, από τον συνδυασμό των παραγράφων 143 έως 145 και 283 της Αποφάσεως προκύπτει ότι τα στοιχεία των οποίων η γνωστοποίηση προσάπτεται στην προσφεύγουσα είναι εκείνα των κατανεμημένων ανά επιχείρηση και ανά εθνική αγορά παραδόσεων, πράγμα που επιβεβαιώνεται και από τα έγγραφα που παρατίθενται στο παράρτημα II της Αποφάσεως. Μολονότι η χρησιμοποίηση της ονομασίας «ταχείες καταχωρίσεις» στην παράγραφο 143 της Αποφάσεως δημιουργεί σύγχυση, έπεται ότι η Απόφαση ουδόλως αφορά το σύστημα των συγκεντρωτικών στατιστικών των παραγγελιών και παραδόσεων που προέκυπταν από τις γρήγορες έρευνες, το οποίο καθιερώθηκε εν γνώσει της Επιτροπής το 1989, αλλά το σύστημα στατιστικών στοιχείων των παραδόσεων κατανεμημένων ανά επιχείρηση, το οποίο καθιερώθηκε το 1986.
- 168 Επομένως, το επιχείρημα που η προσφεύγουσα αντλεί από την αντίφαση στα διαπιστωθέντα με την Απόφαση περιστατικά πρέπει να απορριφθεί.

2. Επί της ερμηνείας του άρθρου 2 του διατακτικού της Αποφάσεως

169 Προκειμένου να εκτιμηθούν τα άλλα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, επιβάλλεται να εξεταστεί καταρχάς το ζήτημα αν το άρθρο 2 του διατακτικού της Αποφάσεως της καταλογίζει αυτοτελή παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης ή αν, αντιθέτως, η παράβαση που στοιχειοθετείται από τις ενέργειες της προσφεύγουσας προκύπτει από τη σχέση τους προς τις παραβάσεις οι οποίες διαπράχθηκαν από τις παράγουσες δοκούς επιχειρήσεις και περιγράφονται στο άρθρο 1 του διατακτικού της Αποφάσεως.

170 Το άρθρο 2 του διατακτικού της Αποφάσεως έχει ως εξής:

« Η Eurofer παρέβη το άρθρο 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ επειδή διευκόλυνε τα μέλη της στην ανταλλαγή εμπιστευτικών πληροφοριών σε σχέση με τις παραβάσεις που διέπραξαν τα μέλη της και οι οποίες αναφέρονται στο άρθρο 1».

171 Κατά πάγια νομολογία, το διατακτικό μιας αποφάσεως πρέπει να ερμηνεύεται υπό το φως των αιτιολογικών σκέψεων αυτής (βλ., για παράδειγμα, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Μαΐου 1997, C-355/95 P, TWD κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-2549, σκέψη 21).

172 Όμως, η παράγραφος 283 της Αποφάσεως έχει ως εξής:

« Η διάδοση των πληροφοριών μέσω της Eurofer έτεινε να έχει τις ίδιες επιζήμιες συνέπειες στον ανταγωνισμό με τα προαναφερόμενα συστήματα παροχής πληροφοριών (βλ. παραγράφους 263 έως 272). Η Eurofer παρείχε στις εταιρίες, που ήταν (άμεσα ή έμμεσα) μέλη της, πληροφορίες σχετικά με τις παραδόσεις των ανταγωνιστών τους. Η διάδοση των πληροφοριών αυτών, που θεωρούνται συνήθως ως επαγγελματικό απόρρητο, έδιδε τη δυνατότητα σε κάθε εταιρία να εξακριβώσει τον τρόπο συμπεριφοράς των ανταγωνιστών της στις διάφορες αγορές. Συνεπώς, η εν λόγω ανταλλαγή πληροφοριών είχε ως αποτέλεσμα την αντικατάσταση των

συνήθων κινδύνων του ανταγωνισμού με πρακτική συνεργασία υπό συνθήκες ανταγωνισμού διαφορετικές από εκείνες που επικρατούν σε μια κανονική αγορά. Η συμπεριφορά αυτή αντίκειται στο άρθρο 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ.»

- 173 Από την παράγραφο 283 της Αποφάσεως προκύπτει σαφώς ότι η διανομή των επίδικων πληροφοριών εκ μέρους της προσφεύγουσας συνιστά, για την Επιτροπή, αυτοτελή παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης, ανεξάρτητα από τη σχέση την οποία αυτή η ανταλλαγή πληροφοριών μπορούσε να έχει με τις άλλες παραβάσεις που προσάπτονται στις συμμετέχουσες επιχειρήσεις.
- 174 Η ερμηνεία αυτή είναι επίσης σύμφωνη προς την παράγραφο 474 της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, με την οποία η Επιτροπή εκφράστηκε ως εξής:

«Η διάδοση των πληροφοριών μέσω της Eurofer έτεινε να έχει τις ίδιες επιζήμιες συνέπειες στον ανταγωνισμό με τα προαναφερόμενα συστήματα παροχής πληροφοριών (βλ. παραγράφους 435 έως 456). Η Eurofer παρείχε στις εταιρίες, που ήταν (άμεσα ή έμμεσα) μέλη της, πληροφορίες σχετικά με τις καταχωρισμένες παραγγελίες και τις παραδόσεις των ανταγωνιστών τους. Η διάδοση των πληροφοριών αυτών, που θεωρούνται συνήθως ως επαγγελματικό απόρρητο, έδιδε τη δυνατότητα σε κάθε επιχείρηση να “προσδιορίζει τη συμπεριφορά, παρελθούσα ή παρούσα, των ανταγωνιστών της σε κάθε αγορά και να θεσπίσει μεταξύ αυτών σύστημα αλληλεγγύης και αμοιβαίας επιδράσεως που οδηγεί στον συντονισμό των οικονομικών τους δραστηριοτήτων”. Συνεπώς, η εν λόγω ανταλλαγή πληροφοριών είχε ως αποτέλεσμα την αντικατάσταση των συνήθων κινδύνων του ανταγωνισμού με πρακτική συνεργασία υπό συνθήκες ανταγωνισμού διαφορετικές από εκείνες που επικρατούν σε μια κανονική αγορά. Η συμπεριφορά αυτή αντίκειται στο άρθρο 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚΑΧ.»

- 175 Εξ αυτού προκύπτει, αφενός, ότι η Επιτροπή θεωρούσε πάντοτε ότι η προσαπτόμενη στην προσφεύγουσα ανταλλαγή πληροφοριών συνιστούσε αυτοτελή παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης και, αφετέρου, η προσφεύγουσα ήταν σε θέση, κατά τη διοικητική διαδικασία, να προβάλει την άποψή της επί του ζητήματος αυτού.

176 Όσον αφορά την έννοια των λέξεων «σε σχέση με τις παραβάσεις που διέπραξαν τα μέλη της και οι οποίες αναφέρονται στο άρθρο 1», από την ίδια τη διατύπωση της φράσεως αυτής προκύπτει ότι δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι ο χαρακτηρισμός ως παραβάσεως της εκ μέρους της προσφεύγουσας γνωστοποιήσεως των επίδικων πληροφοριών εξαρτάται εξ ολοκλήρου από τη φερόμενη συνάφεια μεταξύ της ανταλλαγής αυτής και των άλλων παραβάσεων που διέπραξαν τα μέλη της ενώσεως και απαριθμούνται στο άρθρο 1 της Αποφάσεως. Εξάλλου, μια τέτοια ερμηνεία αντιφάσκει προς την παράγραφο 283 της Αποφάσεως.

177 Επιβάλλεται ωστόσο η παρατήρηση ότι στην παράγραφο 317, δεύτερο εδάφιο, της Αποφάσεως διευκρινίζεται:

«Στην παρούσα υπόθεση, η Eurofer διευκόλυne τη διάπραξη παραβάσεων του άρθρου 65 της Συνθήκης ΕΚΑΧ από τα μέλη της, συνδράμοντας στην ανταλλαγή ορισμένων απαραίτητων απόρρητων πληροφοριών. Ωστόσο, επειδή στα μέλη αυτά έχουν ήδη επιβληθεί πρόστιμα για τις παραβάσεις, συμπεριλαμβανόμενης και της ανταλλαγής εμπιστευτικών πληροφοριών στα πλαίσια του καθορισμού των τιμών και της κατανομής της αγοράς, η Επιτροπή δεν θεωρεί αναγκαίο να τους επιβάλει οποιοδήποτε επιπρόσθετο πρόστιμο για τη συμπεριφορά των ενώσεών τους.»

178 Μολονότι η διατύπωση του άρθρου 2 της Αποφάσεως δεν είναι πρότυπο σαφήνειας, το Πρωτοδικείο συνάγει ότι η διάταξη αυτή, ερμηνευόμενη υπό το φως των αιτιολογικών σκέψεων της Αποφάσεως, διαπιστώνει (i) ότι η ανταλλαγή εμπιστευτικών πληροφοριών μέσω της Eurofer συνιστούσε αφεαυτής παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 1, και (ii) υπάρχει σχέση μεταξύ αυτής της ανταλλαγής πληροφοριών και των άλλων παραβάσεων που απαριθμούνται στο άρθρο 1 της Αποφάσεως.

179 Εν όψει των διευκρινίσεων αυτών, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο η Επιτροπή της προσάπτει την απλή συμμετοχή στις παραβάσεις που διέπραξαν τρίτοι. Συγκεκριμένα, όπως διαπίστωσε το Πρωτοδικείο μόλις προηγουμένως, με την Απόφαση προσάπτεται στην προσφεύγουσα αυτοτελής παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης, την οποία διέπραξε η ίδια οργανώνοντας την ανταλλαγή των επίδικων πληροφοριών.

180 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η νομιμότητα του άρθρου 2 του διατακτικού της αποφάσεως εξαρτάται από το ζήτημα, αφενός, αν η ανταλλαγή πληροφοριών που οργάνωσε η προσφεύγουσα συνιστά, αφεαυτής, αυτοτελή παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης και, αφετέρου, αν υπήρχε σχέση μεταξύ αυτής της ανταλλαγής πληροφοριών και των άλλων παραβάσεων που απαριθμούνται στο άρθρο 1 της Αποφάσεως. Το Πρωτοδικείο θα εξετάσει διαδοχικά τα δύο αυτά ζητήματα.

3. Επί του αυτοτελούς χαρακτήρα της παραβάσεως του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης που στοιχειοθετείται με την ανταλλαγή πληροφοριών που οργάνωσε η προσφεύγουσα

181 Στη γνωμοδότησή του 1/61, της 13ης Δεκεμβρίου 1961 [Rec. 1961, σ. 505 (συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά: Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 625)], το Δικαστήριο τόνισε ότι ο σκοπός του άρθρου 4, στοιχείο δ', της Συνθήκης συνίσταται στο να εμποδίσει τις επιχειρήσεις να καταλάβουν μέσω περιοριστικών πρακτικών μια θέση που να τους επιτρέπει την κατανομή ή την εκμετάλλευση των αγορών. Κατά το Δικαστήριο, η απαγόρευση αυτή, την οποία θέτει σε εφαρμογή το άρθρο 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης, είναι αυστηρή και χαρακτηρίζει το σύστημα που θέσπισε η Συνθήκη (Rec. 1961, σ. 519). Εξάλλου, με την απόφασή του της 15ης Ιουλίου 1964, 66/83, Κάτω Χώρες κατά Ανωτάτης Αρχής [Rec. 1964, σ. 1047, 1076 και 1077 (συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά: Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 1169)], το Δικαστήριο έκρινε ότι ο ανταγωνισμός στον οποίο αναφέρεται η Συνθήκη συνίσταται στη λειτουργία στην αγορά των δυνάμεων και των στρατηγικών ανεξάρτητων και αντιτιθέμενων οικονομικών μονάδων.

182 Δεν αμφισβητείται εν προκειμένω ότι, μετά το τέλος της περιόδου κρίσεως στις 30 Ιουνίου 1988, η προσφεύγουσα εξακολούθησε να οργανώνει και να διαχειρίζεται ένα σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών, που δημιουργήθηκε το 1986 το αργότερο στο πλαίσιο του συστήματος ποσοτώσεων «I» και «i» που ίσχυε τότε (βλ., πιο πάνω, σκέψη 7). Σύμφωνα με το σύστημα αυτό, η προσφεύγουσα διένεμε στις επιχειρήσεις παραγωγής δοκών τις στατιστικές που αφορούσαν τις παραδόσεις τις οποίες πραγματοποιούσαν οι ανταγωνιστές τους στις κυριότερες αγορές της Κοινότητας, κατανεμημένες ανά επιχείρηση και κράτος μέλος. Οι στατιστικές αυτές διανεμόταν περίπου δύο μήνες μετά το τέλος του οικείου τριμήνου ή μηνός.

183 Σύμφωνα με την παράγραφο 283 της Αποφάσεως, αυτή η ανταλλαγή πληροφοριών συνιστούσε παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης, καθόσον «η διάδοση των πληροφοριών αυτών, που θεωρούνται συνήθως ως επαγγελματικό

απόρρητο, έδιδε τη δυνατότητα σε κάθε εταιρεία να εξακριβώσει τον τρόπο συμπεριφοράς των ανταγωνιστών της στις διάφορες αγορές. Συνεπώς, η εν λόγω ανταλλαγή πληροφοριών είχε ως αποτέλεσμα την αντικατάσταση των συνήθων κινδύνων του ανταγωνισμού με πρακτική συνεργασία υπό συνθήκες ανταγωνισμού διαφορετικές από εκείνες που επικρατούν σε μια κανονική αγορά. Η συμπεριφορά αυτή αντίκειται στο άρθρο 65 παράγραφος 1 της συνθήκης ΕΚΑΧ.»

184 Η Επιτροπή θεωρεί επίσης ότι η ανταλλαγή πληροφοριών που οργάνωσε η προσφεύγουσα έτεινε να έχει τις ίδιες επιζήμιες συνέπειες στον ανταγωνισμό όπως και τα συστήματα ανταλλαγής πληροφοριών που οργάνωσε η επιτροπή δοκών, τα οποία περιγράφονται στις παραγράφους 263 έως 272 της Αποφάσεως, στο πλαίσιο των οποίων οι συμμετέχουσες επιχειρήσεις αντάλλαξαν τα στατιστικά στοιχεία των παραγγελιών και των παραδόσεων, κατανεμημένα επίσης ανά επιχείρηση και εθνική αγορά, τα οποία υπήρξαν αντικείμενο συζητήσεων στους κόλπους της επιτροπής δοκών (βλ. παραγράφους 39 έως 46 της Αποφάσεως). Στο σύστημα αυτό, αποκλειστικό «σύστημα ελέγχου», πρόσφατα στοιχεία σχετικά με τις παραγγελίες διανεμόταν εβδομαδιαίως, τα δε στοιχεία που αφορούσαν τις παραδόσεις διανεμόταν λιγότερο από τρεις μήνες μετά το τέλος του σχετικού τριμήνου (παραγράφος 267 της Αποφάσεως).

185 Είναι αληθές ότι, αντίθετα προς τον έλεγχο που οργάνωσε η επιτροπή δοκών, η ανταλλαγή πληροφοριών που οργάνωσε η προσφεύγουσα δεν αφορούσε τα στατιστικά στοιχεία των παραγγελιών κατανεμημένα ανά επιχείρηση και ανά χώρα, αλλά αποκλειστικά την ανταλλαγή στοιχείων σχετικά με τις παραδόσεις, κατανεμημένα ανά επιχείρηση και ανά χώρα.

186 Ωστόσο, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, πρώτον, τα στατιστικά στοιχεία που αφορούσαν τις οικείες παραδόσεις κανονικά θεωρούνται ως αυστηρώς απόρρητα, όπως διαπίστωσε η Επιτροπή στην παράγραφο 283 της Αποφάσεως. Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι τέτοια στοιχεία, αποκλειστικά των προσφάτων μεριδίων αγοράς των συμμετεχόντων, και τα οποία δεν ήταν διαθέσιμα στον δημόσιο τομέα, είναι από την ίδια τους τη φύση εμπιστευτικά στοιχεία.

- 187 Δεύτερον, η επίδικη ανταλλαγή πληροφοριών περιοριζόταν μόνο στους παραγωγούς οι οποίοι είχαν ενταχθεί στην ένωση, αποκλειομένων των καταναλωτών και των άλλων ανταγωνιστών.
- 188 Τρίτον, η επίδικη ανταλλαγή αφορούσε ομοιογενή προϊόντα (βλ. παράγραφο 269 της Αποφάσεως), οπότε ο ανταγωνισμός μέσω των χαρακτηριστικών των προϊόντων είχε περιορισμένο μόνο ρόλο. Κανένα στοιχείο του φακέλου δεν επιτρέπει να συναχθεί ότι χρειαζόνταν πολύ πιο ακριβείς πληροφορίες, όπως υπαινίσσεται η προσφεύγουσα, ως προς τη φύση των προϊόντων ή ακόμη την ταυτότητα των πελατών προς ικανοποίηση του συμφέροντος των συμμετεχόντων να γνωρίζουν τη θέση των ανταγωνιστών τους στην αγορά.
- 189 Τέταρτον, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, το 1989, εννέα επιχειρήσεις οι οποίες συμμετείχαν στην επίδικη ανταλλαγή πληροφοριών (ήτοι, οι TradeARBED, Peine-Salzgitter, Thyssen, Unimétal, Cockerill-Sambre, Ferdo-fin, Ensidesa, Saarstahl και British Steel) κάλυπταν περίπου το 60 % της φαινομενικής καταναλώσεως (παράγραφος 19 της Αποφάσεως). Εν όψει μιας τέτοιας ολιγοπωλιακής διαρθρώσεως της αγοράς, δυναμένης να περιορίσει αφεαυτής τον ανταγωνισμό, είναι ακόμη πιο αναγκαίο να προστατευθεί η αυτονομία αποφάσεως των επιχειρήσεων, καθώς και ο απομένων ανταγωνισμός.
- 190 Πέμπτον, στην προκειμένη περίπτωση οι επίδικες πληροφορίες επέτρεψαν ειδικότερα στις συμμετέχουσες επιχειρήσεις να γνωρίζουν επακριβώς τα μερίδια αγοράς καθενός των ανταγωνιστών τους και, ειδικότερα, σε ποιο βαθμό κάθε μία από αυτές πραγματοποιούσε παραδόσεις εκτός της «παραδοσιακής της αγοράς».
- 191 Πράγματι, το γεγονός ότι το επίδικο σύστημα δημιουργήθηκε το αργότερο το 1986, στο πλαίσιο του συστήματος ποσοτώσεων του οποίου τη διαχείριση είχε τότε η προσφεύγουσα, δείχνει ότι το σύστημα αυτό είχε αρχικά ως σκοπό να ελέγχει την τήρηση των χορηγούμενων σε κάθε συμμετέχουσα επιχείρηση ποσοτώσεων, σε μια αλληλουχία όπου η Επιτροπή ακολουθούσε πολιτική σταθερότητας των «παραδο-

σιακών ρευμάτων» (βλ., πιο πάνω, σκέψη 7). Το γεγονός ότι η επίδικη ανταλλαγή εξακολούθησε μετά το τέλος του συστήματος ποσοτώσεων, στις 30 Ιουνίου 1998 (βλ. έγγραφα 3482 και 3483), επέτρεπε στις επιχειρήσεις να ελέγχουν σε ποιο βαθμό κάθε μία από αυτές εξακολουθούσε να σέβεται τις παραδοσιακές αγορές οι οποίες χρησίμευσαν ως βάση του συστήματος ποσοτώσεων. Μια τέτοια ανταλλαγή πληροφοριών έτεινε, ως εκ της φύσεώς της, στη διατήρηση στεγανοποίησης των αγορών σε σχέση με τα παραδοσιακά ρεύματα.

192 Έκτον, η επίδικη ανταλλαγή πληροφοριών έγινε σε μια εποχή κατά την οποία υπήρχε στην ενδιαφερόμενη βιομηχανία ένα *forum*, ήτοι η επιτροπή δοκών, όπου οι συμμετέχουσες επιχειρήσεις πραγματοποιούσαν τακτικά συναντήσεις προκειμένου να συζητούν, μεταξύ άλλων, την αλληλοδιείσδυση των διαφόρων εθνικών αγορών από τις συμμετέχουσες επιχειρήσεις, όπως αποδεικνύεται στις παραγράφους 49 έως 60 της Αποφάσεως. Κατά τις συζητήσεις αυτές, οι επιχειρήσεις αναφέρονταν τακτικά στα στοιχεία του παρελθόντος (παράγραφοι 51, 53, 57 και 58), χρησιμοποιώντας συναφώς τον όρο «παραδοσιακά ρεύματα» (παράγραφος 57). Επίσης, διατυπώθηκαν απειλές λόγω συμπεριφορών οι οποίες κρίθηκαν υπερβολικές (παράγραφος 58) και, πλειστάκις, οι επικρινόμενες επιχειρήσεις προσπάθησαν να εξηγήσουν τη συμπεριφορά τους (παράγραφοι 52 και 56).

193 Συναφώς, ακόμη και αν η Επιτροπή δεν ανέφερε ειδικά ότι οι συζητήσεις που μνημονεύονται στις παραγράφους 44 έως 60 της Αποφάσεως έγιναν τόσο με βάση τα στοιχεία ελέγχου που οργάνωσε η επιτροπή δοκών, όσο και με βάση την ανταλλαγή πληροφοριών της οποίας τη διαχείριση είχε η προσφεύγουσα, το Πρωτοδικείο παρατηρεί, επί παραδείγματι, ότι τα στοιχεία παραδόσεων για τα δύο πρώτα τρίμηνα του 1989 τα οποία διένεμε η προσφεύγουσα (έγγραφα 3162 και 3163) ταυτίζονται με τα μνημονευόμενα, για τα δύο αυτά τρίμηνα, στον πίνακα που παρατίθεται στην παράγραφο 55 της Αποφάσεως (έγγραφο 1864), τον οποίο απέστειλε η Peine-Salzgitter στην British Steel στις αρχές Μαρτίου 1990 και περιέχει χειρόγραφο μήνυμα της Peine-Salzgitter διατυπωμένο ως εξής: «Σύμφωνα με τα στοιχεία αυτά φοβάμαι ότι δεν υπάρχουν προς εκτέλεση παραγγελίες στην British Steel plc.»

194 Έβδομον, και αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, τα εν λόγω στοιχεία, διανεμόμενα εν πάση περιπτώσει λιγότερο από τρεις μήνες μετά το σχετικό τρίμηνο, ήταν αρκετά επίκαιρα για να επιτρέπουν στις ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις να παρακολουθούν επωφελώς την εξέλιξη των μεριδίων αγοράς των ανταγωνιστών τους και, ενδεχομένως, να αντιδράσουν.

- 195 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι πληροφορίες που λάμβαναν οι επιχειρήσεις στο πλαίσιο των επίμαχων συστημάτων μπορούσαν να επηρεάσουν αισθητώς τη συμπεριφορά τους, λόγω τόσο του ότι κάθε επιχείρηση γνώριζε ότι ελεγχόταν στενά από τους ανταγωνιστές της όσο και του ότι η ίδια μπορούσε, ενδεχομένως, να αντιδράσει στη συμπεριφορά των ανταγωνιστών αυτών βάσει στοιχείων των σχετικά πρόσφατων παραδόσεων.
- 196 Επομένως, το επίμαχο σύστημα ανταλλαγής πληροφοριών έτεινε να παρεμποδίσει, να περιορίσει ή να νοθεύσει τον ανταγωνισμό κατά την έννοια του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης, επιτρέποντας στους συμμετέχοντες παραγωγούς να αντικαταστήσουν τους συνήθεις κινδύνους του ανταγωνισμού με πρακτική συνεργασία μεταξύ τους.
- 197 Από τα ανωτέρω προκύπτει επίσης ότι η συμπεριφορά που προσάπτεται στην προσφεύγουσα δεν καλύπτεται από το σημείο II, παράγραφος 1, της ανακοίνωσης του 1968, το οποίο, σύμφωνα με την ίδια του τη διατύπωση, δεν εφαρμόζεται στις ανταλλαγές πληροφοριών που περιορίζουν την αυτονομία αποφάσεως των συμμετεχόντων ή που μπορούν να διευκολύνουν συντονισμένη συμπεριφορά στην αγορά. Περαιτέρω, πρόκειται στη συγκεκριμένη περίπτωση για ανταλλαγή εξατομικευμένων στοιχείων, στο πλαίσιο μιας oligοπωλιακής αγοράς ομοιογενών προϊόντων, η οποία αποσκοπούσε στη δημιουργία στεγανών στις αγορές με αναφορά στα παραδοσιακά ρεύματα.
- 198 Στον βαθμό που η προσφεύγουσα, για να δικαιολογήσει τα επίμαχα συστήματα και τη συμμετοχή της σε αυτά, αναφέρεται στο άρθρο 60 της Συνθήκης, η επιχειρηματολογία της δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Αφενός, η διάταξη αυτή αφορά μόνο τον τομέα των τιμών και όχι τις πληροφορίες σχετικά με τις ποσότητες που διατίθενται στην αγορά. Αφετέρου, η δημοσίευση των τιμών, όπως προβλέπεται στο άρθρο 60, παράγραφος 2, της Συνθήκης, υποτίθεται ότι είναι προς όφελος, μεταξύ άλλων, των καταναλωτών (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Γαλλία κατά Ανωτάτης Αρχής, Rec. 1954, σ. 23), ενώ το όφελος των επίμαχων συστημάτων περιορίζεται στους συμμετέχοντες παραγωγούς και μόνον. Ομοίως, το άρθρο 47 της Συνθήκης ουδόλως επιτρέπει την κοινολόγηση πληροφοριών από την Επιτροπή σχετικά με την ανταγωνιστική συμπεριφορά των επιχειρήσεων στον τομέα των ποσοτήτων, προς όφελος των παραγωγών και μόνον. Για τους ίδιους αυτούς λόγους, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλείται μια εγγενή στη Συνθήκη ΕΚΑΧ γενική αρχή διαφάνειας, εφόσον πρόκειται στη συγκεκριμένη περίπτωση για εμπιστευτικά στοιχεία τα οποία, εκ φύσεως, συνιστούν επιχειρηματικά απόρρητα.

- 199 Ως προς τα επιχειρήματα σχετικά με την ανάγκη ανταλλαγής πληροφοριών στο πλαίσιο της συνεργασίας με την Επιτροπή, που αντλούνται από τα άρθρα 5 και 46 έως 48 της Συνθήκης ΕΚΑΧ, καθώς και από την απόφαση 2448/88, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι κανένα στοιχείο στις διατάξεις αυτές δεν επιτρέπει ρητώς την ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ επιχειρήσεων όπως η προκείμενη. Το ζήτημα αν η συμπεριφορά της ΓΔ III επέτρεψε εμμέσως μια τέτοια ανταλλαγή θα εξεταστεί στο μέρος Z, κατωτέρω.
- 200 Υπό την επιφύλαξη αυτή και ενόψει ιδίως της αρχής της Συνθήκης ότι ο ανταγωνισμός τον οποίο αφορά συνίσταται στη λειτουργία στην αγορά ανεξάρτητων και αντιθέμενων οικονομικών δυνάμεων και στρατηγικών (προπαρατεθείσα απόφαση Κάτω Χώρες κατά Ανωτάτης Αρχής), το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Επιτροπή δεν πλανήθηκε περί το δίκαιο αναφερόμενη, στην παράγραφο 271 της Αποφάσεως, σε ορισμένες αποφάσεις που εξέδωσε στον τομέα της Συνθήκης ΕΚ στην περίπτωση ολιγοπωλιακών αγορών. Όσον αφορά ειδικότερα την απόφαση 92/157/ΕΟΚ, της 17ης Φεβρουαρίου 1992, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.370 και 31.446 — UK Agricultural Tractor Registration Exchange) (ΕΕ L 68, σ. 19), πρέπει να υπενθυμιστεί ότι τόσο το Πρωτοδικείο όσο και το Δικαστήριο έκριναν ότι, σε μια ολιγοπωλιακή αγορά υψηλής συγκεντρώσεως, η ανταλλαγή πληροφοριών σχετικά με την αγορά είναι ικανή να δώσει τη δυνατότητα στις επιχειρήσεις να γνωρίζουν τη θέση στην αγορά και την εμπορική στρατηγική των ανταγωνιστών τους και κατά τούτο να νοθεύσει αισθητά τον ανταγωνισμό που απομένει μεταξύ των επιχειρηματιών (προπαρατεθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου Deere κατά Επιτροπής, σκέψη 51· και απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Μαΐου 1998, C-7/95 P, Deere κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-3111, σκέψεις 88 έως 90).
- 201 Το Πρωτοδικείο θεωρεί, εξάλλου, ότι η Επιτροπή, στις παραγράφους 279 έως 283 της Αποφάσεως, αιτιολόγησε επαρκώς κατά νόμο την άποψή της ότι το επίμαχο σύστημα ήταν αντίθετο προς την κανονική λειτουργία του ανταγωνισμού.
- 202 Από όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με την επίμαχη ανταλλαγή πληροφοριών, ως αυτοτελούς παραβάσεως του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης, πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους, υπό την επιφύλαξη των διαπιστώσεων στις οποίες προβαίνει το Πρωτοδικείο στο μέρος Z, κατωτέρω.

4. Επί της σχέσεως μεταξύ της ανταλλαγής πληροφοριών που οργάνωσε η προσφεύγουσα και τις παραβάσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 1 της Αποφάσεως

- 203 Το Πρωτοδικείο δέχθηκε ήδη ότι ο χαρακτηρισμός ως παραβάσεως της ανταλλαγής πληροφοριών που οργάνωσε η προσφεύγουσα δεν εξαρτάται από τη φερομένη σχέση προς τις παραβάσεις τις οποίες διέπραξαν τα μέλη της που απαριθμούνται στο άρθρο 1 της Αποφάσεως, διότι αυτή η ανταλλαγή πληροφοριών συνιστά αυτοτελή παράβαση του άρθρου 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης.
- 204 Πάντως, επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι η ανταλλαγή πληροφοριών που οργάνωσε η προσφεύγουσα γινόταν παράλληλα με την ανταλλαγή πληροφοριών επί των παραγγελιών και παραδόσεων που οργάνωσε η επιτροπή δοκών και αφορούσε τις ίδιες επιχειρήσεις. Η επίμαχη ανταλλαγή πληροφοριών έλαβε χώρα κατά την ίδια χρονική περίοδο που γίνεται δεκτό ότι διαπράχθηκαν οι διάφορες παραβάσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 1 της Αποφάσεως. Επομένως, γίνεται δεκτό ότι αυτή η ανταλλαγή εντάσσεται σε ένα ευρύτερο πλαίσιο παραβατικότητας, το οποίο περιγράφεται στην Απόφαση.
- 205 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η φρασεολογία «σε σχέση με τις παραβάσεις που διέπραξαν τα μέλη της και οι οποίες αναφέρονται στο άρθρο 1» πρέπει να ερμηνευθεί ως επικουρική αιτιολογική σκέψη, κατά την οποία η Επιτροπή περιορίστηκε στη διαπίστωση ότι η επίμαχη ανταλλαγή πληροφοριών που οργάνωσε η προσφεύγουσα εντασσόταν σε ένα ευρύτερο σύνολο παραβάσεων που καταλογίζονται στους αποδέκτες της Αποφάσεως, χωρίς να καταλογίζεται στην προσφεύγουσα συμμετοχή στις άλλες παραβάσεις για τις οποίες γίνεται λόγος.
- 206 Εν όψει του επικουρικού χαρακτήρα της διαπιστώσεως αυτής, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να παράσχει πρόσθετη αιτιολογία.
- 207 Δεν αμφισβητείται επίσης ότι η προσφεύγουσα, ως αποδέκτης της ανακοινώσεως των αιτιάσεων, ήταν σε θέση, κατά τη διοικητική διαδικασία, να προβάλει την άποψή της επί του συνολικού πραγματικού πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η ανταλλαγή πληροφοριών η οποία της προσάπτεται.

- 208 Επομένως, το σύνολο της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας με το οποίο προσάπτει στην Επιτροπή ότι έχει δεχθεί, με το άρθρο 2 της Αποφάσεως, ότι η ανταλλαγή εμπιστευτικών πληροφοριών που οργάνωσε η προσφεύγουσα είχε σχέση με τις άλλες παραβάσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 1, πρέπει να απορριφθεί.

(...)

Επί του αιτήματος περί ακυρώσεως του άρθρου 3 της Αποφάσεως

Συνοπτική περίληψη της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας

- 220 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η υποχρέωση που της επιβάλλει το άρθρο 3 της Αποφάσεως να παύσει στο εξής την παράβαση η οποία καταγγέλλεται στο άρθρο 2 και να μην επαναλάβει ή να μη συνεχίσει τις πράξεις που καθορίζονται σ' αυτό και να απέχει από τη λήψη οποιουδήποτε μέτρου ισοδυνάμου αποτελέσματος αντιβαίνει προς το άρθρο 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης. Η διάταξη αυτή, μόνη νομική βάση για την έκδοση διαταγών του είδους αυτού, αφορά μόνον τις επιχειρήσεις, αποκλεισμένων των ενώσεων.
- 221 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, επιπλέον, ότι η αιτίαση που αντλείται από την έλλειψη αιτιολογίας που προβάλλει κατά του άρθρου 2 της Αποφάσεως ισχύει και για το άρθρο 3. Το άρθρο αυτό δεν επιτρέπει να προσδιοριστεί αν η απαγόρευση που συνεπάγεται, ως προς την προσφεύγουσα, αφορά δραστηριότητα στο πλαίσιο του συστήματος που αυτή η ίδια οργάνωσε ή δραστηριότητα σχετική με εκείνη της επιτροπής δοκών ή με άλλους περιορισμούς του ανταγωνισμού, ανάλογους προς εκείνους που η Απόφαση προσάπτει στις επιχειρήσεις.

- 222 Επιπροσθέτως, η υποχρέωση αποχής από οποιοδήποτε «μέτρο ισοδυνάμου αποτελέσματος» δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη. Ελλείψει ακριβούς ορισμού των συστατικών στοιχείων ενός τέτοιου μέτρου, το άρθρο 3 της Αποφάσεως απαγορεύει, σε τελική ανάλυση, κάθε περιορισμό οποιουδήποτε ανταγωνισμού και έτσι στερείται του στόχου, που χαρακτηρίζει τις διαταγές παύσεως και αποχής, υλοποιήσεως των υποχρεώσεων εκ μέρους των ενδιαφερομένων.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 223 Το Πρωτοδικείο έκρινε ήδη ότι ένωση επιχειρήσεων όπως η προσφεύγουσα μπορεί να παραβεί το άρθρο 65, παράγραφος 1, της Συνθήκης και η Επιτροπή δικαιούται να διαπιστώσει μια τέτοια παράβαση βάσει του άρθρου 65, παράγραφος 4, της Συνθήκης.
- 224 Εξάλλου, υποχρεώνοντας την προσφεύγουσα, με το άρθρο 3 της Αποφάσεως, να παύσει τις προσαπτόμενες με το άρθρο 2 συμπεριφορές και να μην τις επαναλάβει ή να τις συνεχίσει, η Επιτροπή απλώς διακήρυξε τις συνέπειες που απορρέουν, όσον αφορά τη μελλοντική της συμπεριφορά, από τη διαπίστωση της παρανομίας που αναφέρει το άρθρο 2 (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1993, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 και C-125/85 έως C-129/85, Ahlström Osakeyhtiö κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-1307, σκέψη 184).
- 225 Ως προς το περιεχόμενο του άρθρου 3 της Αποφάσεως, από τις διαπιστώσεις στις οποίες προέβη ήδη το Πρωτοδικείο προκύπτει ότι το άρθρο αυτό αφορά την ανταλλαγή πληροφοριών που οργάνωσε η προσφεύγουσα και περιγράφεται στις παραγράφους 143 έως 146 και 279 έως 283 της Αποφάσεως.
- 226 Όσον αφορά την απαγόρευση «λήψεως οποιοδήποτε μέτρου ισοδυνάμου αποτελέσματος», η απαγόρευση αυτή είναι καθαρώς δηλωτικού χαρακτήρα, διότι αναλύεται ως αποβλέπουσα στο να εμποδίσει τις επιχειρήσεις να επαναλάβουν τις συμπεριφορές των οποίων το παράνομο διαπιστώθηκε (απόφαση του Πρωτοδικείου

της 27ης Οκτωβρίου 1994, T-34/92, Fiatagri και New Holland Ford κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-905, σκέψη 39). Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή έχει το δικαίωμα να ενεργήσει κατά των ενδεχομένων μεταγενέστερων παραβάσεων βάσει του ιδίου άρθρου 65 της Συνθήκης (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Fiatagri και New Holland Ford κατά Επιτροπής, σκέψη 39).

227 Το Πρωτοδικείο θεωρεί, άλλωστε, ότι η διαταγή αυτή είναι ακριβώς εφόσον από την αιτιολογία της Αποφάσεως, στις παραγράφους 143 έως 146 και 279 έως 283, προκύπτουν τα στοιχεία που οδήγησαν την Επιτροπή στο να διαπιστώσει το παράνομο των συμπεριφορών που καταγγέλλονται στο άρθρο 2 (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Σεπτεμβρίου 1985, 25/84 και 26/84, Ford κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 2725, σκέψη 42, και προπαρατεθείσα απόφαση Fiatagri και New Holland Ford κατά Επιτροπής, σκέψη 39).

228 Το αίτημα περί ακυρώσεως του άρθρου 3 του διατακτικού της Αποφάσεως πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

229 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε και η Επιτροπή διατύπωσε σχετικό αίτημα, η προσφεύγουσα πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) **Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Bellamy

Potocki

Pirrung

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Μαρτίου 1999.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

H. Jung

C. W. Bellamy